

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

1. appellant, en
2. appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/53363 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 29 juni 2007 in het geding
tussen:

appellanten

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 juli 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 4 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juni 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 augustus 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

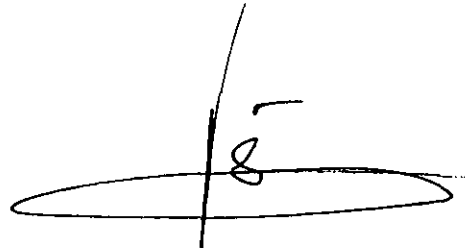
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2007

210.

Verzonden: 25 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/53363

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 29 juni 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. F.J.M. Schonkeren,

en

de Minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 4 oktober 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), zijnde een visum in de zin van het Soeverein Besluit van 1813.

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 6 juni 2007. Eiser is verschenen bij zijn gemachtigde en vergezeld van mevrouw (hierna: referente). Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [ ] en de Somalische nationaliteit te bezitten. Eiser heeft bij aanvraag van 4 januari 2006 verzocht om een mvv, verband houdende met verblijf bij

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige mvv te verlenen.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte de gevraagde mvv heeft geweigerd. Eiser heeft daartoe aangevoerd dat het Nederlandse beleid, dat aangaande de inkomesnorm een onderscheid maakt tussen gezinshereniging en gezinsvorming, in strijd is met Richtlijn 2003/86/EG. De Richtlijn biedt, ingevolge het bepaalde in artikel 3, vijfde lid, van de Richtlijn, lidstaten de mogelijkheid om gunstigere bepalingen te stellen in relatie tot de bepalingen van de Richtlijn, maar laat niet toe dat onderscheid wordt gemaakt tussen gezinshereniging en gezinsvorming. Voor referente geldt dan ook de inkomensnorm van 100% van het minimumloon inclusief vakantiegeld, aan welke norm referente voldoet, aldus eiser. Voorts is eiser van mening dat het onredelijk beleid van verweerder is om referente te verplichten aan de huidige inkomensnorm te voldoen en bij de beoordeling, of referente hieraan voldoet, te kijken naar het inkomen dat referente heeft genoten in de drie jaren voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. Verder heeft eiser betoogd dat het niet verlenen van een mvv aan hem in strijd is met artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Eiser en referente kunnen hun gezinsleven, gelet op de situatie aldaar, niet in Somalië uitoefenen. Nederland is voor hen het meest aangewezen land om het gezinsleven uit te oefenen, nu referente de Nederlandse nationaliteit heeft, hier haar leven heeft opgebouwd en eiser geen verblijfsvergunning heeft voor Kenia. Een positieve verplichting noopt verweerder te berusten in de toelating van eiser tot Nederland. Tot slot is aangevoerd dat verweerder de hoorplicht heeft geschonden, nu het bezwaarschrift niet kennelijk ongegrond is.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 72, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), worden beschikkingen omtrent de afgifte van visa of machtigingen tot voorlopig verblijf, gegeven krachtens het Souverein Besluit van 12 december 1813, voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven op grond van deze wet.

De aanvraag om afgifte van een mvv wordt getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning regulier in Nederland.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Artikel 3.4, eerste lid, onder a, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) vermeldt dat de in artikel 14, tweede lid, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband houden met gezinshereniging of gezinsvorming.

De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met gezinshereniging of gezinsvorming wordt ingevolge het bepaalde in artikel 3.13, eerste lid, Vb 2000 verleend aan het in artikel 3.14 Vb 2000 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15

Vb 2000 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 Vb 2000 genoemde voorwaarden. Ingevolge artikel 3.13, tweede lid, Vb 2000 kan in de overige gevallen de in het eerste lid genoemde verblijfsvergunning worden verleend.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

In artikel 3.22, tweede lid, Vb 2000 is bepaald dat, ingeval van gezinsvorming, de verblijfsvergunning, in afwijking van het eerste lid, wordt verleend indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a en artikel 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, met inbegrip van vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

Krachtens artikel 3.75, eerste lid, Vb 2000 zijn de in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan duurzaam, indien zij nog één jaar beschikbaar zijn op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven. Volgens het derde lid, eerste volzin, van dit artikel zijn de middelen van bestaan verkregen uit arbeid, in afwijking van het eerste lid, eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren voldoende middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn.

2.6 Eiser heeft bij schrijven van 25 mei 2007 aanvullende stukken in het geding gebracht, waaronder een arbeidscontract van referente voor onbepaalde duur, gedateerd 8 januari 2007, en salarisstroken betreffende de periode oktober tot en met december 2006. Nu deze stukken zien op de situatie van ná het bestreden besluit, zal de rechtbank gelet op het ex tunc karakter van haar beoordeling, deze stukken niet bij de beoordeling betrekken.

2.7 De rechtbank stelt, gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting, vast dat tussen partijen niet in geschil is dat in onderhavige situatie sprake is van gezinsvorming, dat eiser verblijf beoogt bij zijn Nederlandse echtgenote (referente) en dat referente op het moment van de aanvraag noch ten tijde van het geven van de beschikking beschikte over een arbeidscontract, waarvan de looptijd nog ten minste twaalf maanden bedroeg.

2.8 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat, nu het gezinsvorming betreft, referente ingevolge het bepaalde in artikel 3.22, tweede lid, Vb 2000 duurzaam en zelfstandig dient te beschikken over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon inclusief vakantiebijslag. Aangezien de arbeidsovereenkomst van referente een looptijd heeft van meer dan zes maanden, maar minder dan twaalf maanden, heeft verweerder met toepassing van artikel 3.75, derde lid, Vb 2000 aan de hand van het arbeidsverleden van referente vastgesteld dat de duurzaamheid van de inkomsten voor de toekomst niet is gegarandeerd. Weliswaar heeft referente gedurende drie voorafgaande jaren aan de aanvraag inkomsten uit arbeid in loondienst genoten en zijn de inkomsten nog gedurende zes maanden beschikbaar, maar de inkomsten zijn door verweerder als onvoldoende aangemerkt. Volgens verweerder is niet aangetoond dat referente in voornoemde periode een inkomen uit arbeid heeft verworven dat ten minste

---

gelijk is aan 120 procent van het minimumloon met inbegrip van vakantiebijslag, dat is vastgesteld op € 1441,44 per maand. Referente heeft namelijk blijkens de jaaropgave 2004 een inkomen genoten van € 1367,67 per maand, aldus verweerder.

2.9 Eiser heeft allereerst betoogd dat het onderscheid in de hoogte van de bestaansmiddelen, zoals verweerder dat hanteert bij gezinshereniging en gezinsvorming, in strijd is met voornoemde Richtlijn 2003/86/EG. In dat kader heeft eiser tevens betoogd dat de Richtlijn van toepassing is, ondanks de Nederlandse nationaliteit van referente, nu verweerder in het bestreden besluit, conform het in B2/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 neergelegde beleid van verweerder, de Richtlijn van overeenkomstige toepassing heeft verklaard.

De rechtbank overweegt als volgt. Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat de Richtlijn van overeenkomstige toepassing is, zij het dat verweerder vervolgens heeft geoordeeld dat eiser geen rechten kan ontlenen aan die Richtlijn. In het verweerschrift heeft verweerder dit standpunt gehandhaafd, zij het op andere gronden, namelijk door te overwegen dat de Richtlijn vanwege de Nederlandse nationaliteit van referente niet van toepassing is op onderhavige situatie.

De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt en verwijst hiervoor naar de door verweerder bij verweerschrift overgelegde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2006 (kenmerk 200604478/1), met name naar de rechtsoverwegingen 2.2.1 en 2.2.2., die de rechtbank tot de hare maakt.

Voor zover eiser eerst ter zitting heeft aangevoerd dat referente ook de Somalische nationaliteit bezit, en daarmee onderdaan van een derde land is, zodat de Richtlijn ook om die reden van toepassing is, volgt de rechtbank eiser hierin niet. Voor zover dit standpunt al niet tardief is ingebracht, is referente reeds vanwege haar Nederlandse nationaliteit aan te merken als burger van de Unie, waardoor de Richtlijn niet van toepassing is.

Nu de Richtlijn 2003/86/EG niet van toepassing is, geldt het inkomensvereiste als neergelegd in 3.22, tweede lid, Vb 2000 onverkort voor eiser.

Voor zover eiser ter zitting nog heeft betoogd dat sprake is van bijzondere omstandigheden die verweerder ertoe nopen, met gebruikmaking van artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), af te wijken van de voornoemde regelgeving betreffende de inkomensnorm, is de rechtbank van oordeel dat artikel 4:84 Awb het bestuursorgaan slechts de mogelijkheid biedt af te wijken van beleidsregels en dus niet van wet- en regelgeving. Nu de inkomensnorm is neergelegd in het Vb 2000 kan verweerder geen toepassing geven aan artikel 4:84 Awb.

2.10 Gelet op het bepaalde in artikel 3.75, derde lid, juncto artikel 3.22, tweede lid, Vb 2000 heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat beoordeeld dient te worden of referente voldoet aan de 120 procent norm van het minimumloon inclusief vakantiebijslag, in de periode van drie jaren voorafgaande aan de aanvraag dan wel het geven van de beschikking. Door eiser is niet betwist dat referente in die periode het inkomen heeft genoten, waarvan verweerder in zijn beoordeling is uitgegaan, te weten € 1367,67 per maand, zodat verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat referente niet heeft aangetoond duurzaam over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

2.11 Naar het oordeel van de rechtbank levert de weigering eiser een mvv te verlenen geen strijd op met artikel 8 EVRM. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake is van gezinsleven tussen eiser en referente noch dat geen sprake is van inmenging in het recht op eerbiediging van dit gezinsleven, nu de weigering eiser verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt hem een verblijfstitel, die hem in staat stelde het gezinsleven uit te oefenen, te ontnemen.

Eiser heeft betoogd dat, nu voor Somalische asielzoekers, afkomstig uit Zuid Somalië een beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd en eiser daar in beginsel onder zou vallen, het voor eiser en referente niet mogelijk is het gezinsleven, gelet op de onveilige situatie in Zuid Somalië, uit te oefenen, terwijl dit ook elders, zoals in Kenia waar eiser thans verblijft, onmogelijk is.

Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat, zo al sprake zou zijn van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Somalië uit te oefenen, het bestaan van een objectieve belemmering voor gezinsleven buiten Nederland niet zonder meer een positieve verplichting tot verblijfsaanvaarding met zich brengt, maar één van de wegingsfactoren is bij de belangenafweging. Deze zal alleen dan in het voordeel van eiser kunnen uitvallen, indien sprake is van een uitzichtloze situatie waarin van tevoren al volstrekt duidelijk is dat nimmer aan de voorwaarden voor verblijfsaanvaarding zal kunnen worden voldaan en waarin het vragen van alsnog aan de voorwaarden te voldoen zinloos is. In casu is gesteld noch gebleken dat deze situatie zich voordoet.

2.12 Met betrekking tot de grief van eiser dat hij niet op zijn bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien. De grief faalt derhalve.

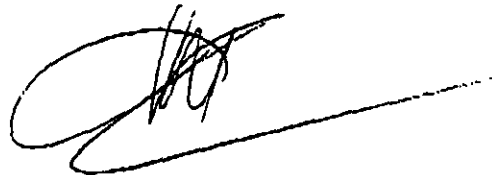
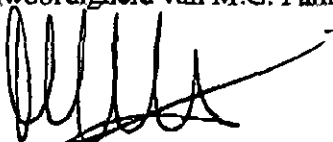
2.13 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 29 juni 2007, in tegenwoordigheid van M.G. Panis, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling besnuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

3 JUL 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 1 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg, 31 juli 2007
Inzake: hoger beroep regulier van dhr.
IND-dossiernummer: 9406-14-2341

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer (hierna te noemen: betrokkene), geboren op van Somalische nationaliteit, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 29 juni 2007 (procedurenummer Awb 06/53363). Het hoger beroep wordt mede ingesteld namens mevrouw , geboren op van Nederlandse nationaliteit, die optreedt als referente.

Betrokkene en referente hebben mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Zij kiezen domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak, welke op 3 juli 2007 door de Rechtbank aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de bestreden uitspraak wordt het namens betrokkene en referente ingestelde beroep tegen de beschikking van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 4 oktober 2006, waarbij het bezwaarschrift gericht tegen de weigering een machtiging tot voorlopig verblijf af te geven ongegrond is verklaard, ongegrond verklaard.

Betrokkene en referente kunnen zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voeren daartegen de volgende grieven aan.

Grief 1: Ten onrechte heeft de Rechtbank verweerder gevolgd in zijn in het verweerschrift

ingenomen standpunt dat eiser geen rechten kan ontleen aan Richtlijn 2003/86/EG. Daarbij heeft de Rechtbank ten onrechte geen gevolg verbonden aan de ingrijpende wijziging van de motivering van het standpunt van de Minister terzake.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 2.9 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene en referente wijzen erop dat de Minister in de beschikking van 4 oktober 2006 expliciet het standpunt heeft ingenomen dat voornoemde Richtlijn op overeenkomstige wijze wordt toegepast (blz. 2, 6e alinea). In het verweerschrift heeft de Minister echter gesteld dat de Richtlijn vanwege de Nederlandse nationaliteit van referente niet van toepassing is. Betrokkene en referente stellen zich op het standpunt dat de Minister hierdoor de motivering van de beschikking van 4 oktober 2006 dusdanig heeft gewijzigd dat de beschikking geen stand meer kan houden. In dit verband is nog van belang dat in de bezwaarprocedure de vraag naar de toelaatbaarheid van het onderscheid tussen gezinshereniging en gezinsvorming terzake het middelenverciste een belangrijke rol heeft gespeeld.

Betrokkene en referente stellen in dit verband ook dat het verweerschrift wel kan dienen om een in de bestreden beschikking ingenomen standpunt nader uit te werken, maar de motivering van de beschikking niet in een zo elementair opzicht mag wijzigen. Het verweerschrift komt aldus in plaats van de motivering van de beschikking, hetgeen impliceert dat de beschikking ondeugdelijk is gemotiveerd en dus dient te worden vernietigd.

Betrokkene en referente wijzen er voorts op dat de bestreden overweging van de Rechtbank geen stand mag houden, omdat de Rechtbank zonder nadere motivering wel rekening heeft gehouden met het gewijzigde standpunt van de Minister maar niet met de omstandigheid dat referente inmiddels beschikt over een arbeidscontract voor onbepaalde tijd. Door dat laatste ontstaat de situatie dat gerekend vanaf de datum van de aanvraag het arbeidscontract een looptijd heeft van meer dan 1 jaar. Het inkomen in 2004, dat onder de inkomensnorm lag, is dan niet relevant meer voor de vraag of aan het middelenvereiste wordt voldaan.

Betrokkene en referente stellen zich dan ook op het standpunt dat de Rechtbank geen rekening had dienen te houden met hetgeen in het verweerschrift is aangevoerd omtrent het niet van toepassing zijn van de Richtlijn en de beschikking van 4 oktober 2006 had dienen te vernietigen wegens een motiveringsgebrek.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen kon worden afgezien.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverwegingen 2.12, van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene en referente wijzen erop dat nu de motivering van de beschikking van 4 oktober

2006 substantieel is gewijzigd geen sprake meer kan zijn van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. De Rechtbank heeft zulks miskend en had daarom niet de bestreden overweging mogen komen.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank het ingestelde beroep ongegrond verklaard en nagelaten de aangevallen beschikking te vernietigen.

Aangezien de grieven 1 en 2 doel treffen had de Rechtbank het beroep gegrond dienen te verklaren en de aangevallen beschikking dienen te vernietigen.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene en referente verzoeken de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 29 juni 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 30 oktober 2006 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 4 oktober 2006 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde